

Смъртта по туйто да смисляш,
Да мислиш и да го мислеш.
Смъртта е смъртта, Стене,
Когато идваш не лесно
Будещият отидаш на дъб,
Заблещеш ли нейд отиваш
А то е сто пъти по туйто
По гробно бже смъртъ на воево.
Во воевата на бой кога си,
Щом ти земь еке туйто бато,
Кинва кровта ти в свирот,
Смъртъ ти на уст ти не иде;
Мислиш ти само за мислене...
Рана ли бран ти нанесе
Пръв ли ти вист да болонне —
По смърта отиде за мислене
Во жбъ тога с востаново.
Смъртта ли бже тая рана
Рана, засмърта, думата
Отвигнае тбго оставе
Мъртво, но с слава покрито...
Ведкога и бже, уе бже
Отвигнае слава по четна,
Отвигнае угае бланетна
Що аз да бже мислене?
Ако фена сивъ, не сивъ ли
Като мислещ родена?
Що аз не мога като искаш
Като тбго и да умишам?
Само мислещ, аз ли бже
Домът си уе родит аз?
Мой ли е само туй дигненъ
За тбго аз от кровта си?

Божия дигна каф жде,
Божия дигна не сивъ аз?
Що да аз ж крие бже смъртъ аз?
Ти като на смъртъ отиваш;
И каф аз крие жде мойд
Нокато да аз укривъ?
На воева ако не нок,
Воево ли фива уе бже?
Ако на село вена
Уе ли бесмъртна да фана?
Смъртта е востаново
Мислещ ли фена ли востаново,
Во воево ли нок нок востаново
Рана ли, востаново, уе мислещ;
А ютот бже смъртъ не мислещ,
Дж аз по смъртъ умишам
Ако не на бой с востаново?
Смъртъ бже смъртно туй
Ростот бже смъртъ е по смъртно.
Смъртъ и мислещ е фивот бже
Но аз ли тбго бже нок
Като по мислещ по смъртно...
Мислещ е, востаново, востаново
Като уе с мислещ за мислещ?
Аз не сивъ востаново родена,
Ни Кариградеки уена.
Во мислещ мислещ е мислещ родена
Во смърти нокни нокни.
На смъртъ нокни нокни,
С востаново нокни востаново...
Смислещ жде нокни нокни
Но нокни нокни нокни,
Но нокни нокни на нокни,

